

ת"ד 5586/08/14 - מדינת ישראל נגד יניב חממי

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 5586-08-14 מדינת ישראל נ' חממי
בפני כבוד השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יניב חממי

הנאשם

הכרעת דין

1. עסקינן בתאונת דרכים בה נגרמו להולך רגל חבלות של ממש בעת שחצה את הכביש וזאת עקב פגיעתו מרכב הנאשם.
2. כבר עתה אומר כי על פי הראיות שהובאו בפניי אין מחלוקת כי הולך הרגל חצה את הכביש שלא במעבר חציה ולפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירה של אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה לפי תקנה 67 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1964 (להלן: "**תקנות התעבורה**"); בנוסף אני מזכה את הנאשם, בהתאם לדיון שלהלן, מעבירה של נהיגה בקלות ראש וחלף כך מרשעו בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות.

האשמה ומהלך הדיון

3. כתב אישום מייחס לנאשם את העבירות הבאות:
גרימת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**");
נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה;
התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה;
אי מתן זכות קדימה להולכי רגל החוצים במעבר חציה, עבירה לפי סעיף 67(א) לתקנות התעבורה.
על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 21.12.12 בסמוך לשעה 00:45, נהג הנאשם ברכב פרטי ונסע ברחוב

שדרות גולדה מאיר בירושלים.

נטען בכתב האישום כי הנאשם נהג ברשלנות בכך שלא הבחין בעוד מועד בהולך הרגל, מר גבאי יוסף (להלן: "**הולך הרגל**") אשר באותה עת חצה את הכביש, ולא אפשר לו לסיים את חציית הכביש בבטחה וגרם לתאונה בכך שפגע בו.

כתוצאה מהתאונה נגרמו להולך הרגל פגיעות קשות מאוד והוא הובל לטיפול נמרץ בהיותו מורדם ומונשם עם חבלת ראש קשה ודימום מוחי וחבלה קשה ביד ימין (חתכים שנתפרו). הנאשם אושפז והיה בשיקום כשנה.

בנוסף, רכבו של הנאשם ניזוק.

4. בתשובתו לאישום, הודה הנאשם בנהיגה בזמן ובמקום אולם, **כפר** באחריות לתאונה ובכך שנהג בקלות ראש. הנאשם טען כי התאונה נגרמה בשל התנהגותו של הולך הרגל.

5. בהתאם לכך הדיון נקבע לשמיעת הראיות בפניי אשר במהלכו העידו **מטעם המאשימה** העדים הבאים:

רס"ב אייל יוספי, בוחן התנועה, אשר הגיע למקום התאונה ובחן את הממצאים שנמצאו בזירה וערך דוח בוחן תנועה על תאונת דרכים (ת/1); חקר את הנאשם תחת אזהרה (ת/2); ערך זכ"ד על ביקור נוסף שערך במקום התאונה ביום 23.12.12 (ת/3); ערך זכ"ד בדבר ביקור ביום 23.12.12 במגרש הגרירה לצורך תיעוד הנזקים ברכב הנאשם (ת/4); ערך זכ"ד מיום 15.01.13 בדבר שיחתו עם אביו של הולך הרגל (ת/5); חקר עדים שנכחו במקום: מר ישראל מאיר אלחדד (ת/6) ומר יחזקאל חבה (ת/7); ערך תרשים תאונת דרכים (ת/8); לוח תצלומים שצולמו במקום התאונה (ת/9); תמונות של הרכב במגרש המשטרה (ת/10); לוח תצלומים שצולמו בעת ניסוי שדה ראייה שבוצע ביום 23.12.12 (ת/11); תרשים שחזור תאונת דרכים (ת/12); דו"ח פעולה מיום 06.01.13 (ת/13); סקיצה (ת/14); סקיצה של הניסוי שנערך ביום 23.12.12 (ת/15) (להלן: "**הבוחן המשטרתי**");

בהסכמת הצדדים הוגשו המסמכים שנערכו על ידי הבוחן **רס"מ יהודה כהן ורס"ב אליהו דוד**, שביצעו את השחזור ביום 03.01.13 יחד עם הבוחן המשטרתי: מזכר שנערך על ידי רס"מ יהודה כהן (ת/16); מזכר שנערך על ידי רס"ב אליהו דוד (ת/17); גליון סיכום מחלה ואשפוז של הולך הרגל (ת/18); דוח פעולה של השוטר עוז אל דין ארכאן (ת/19); מזכר שנערך על ידי מוזס יחזקאל (ת/20); דיסק שחזור התאונה (ת/21).

בנוסף העידו שלושה עדי ראיה שנכחו במקום:

מר יוסף שפר, ישב בתחנת האוטובוס לכיוון גבעת זאב והמתין לטרמפ, ולאחר שחברו נסע עשה דרכו לצומת אז שמע רעש והבחין שהתרחשה תאונת דרכים. העד לא ראה כיצד התרחשה התאונה. עד זה נחקר על ידי הבוחן המשטרתי במקום התאונה (ת/22);

מר ישראל מאיר, ירד מהאוטובוס בכיוון הנסיעה הנגדי ועשה דרכו לעבר הצומת לרחוב רקנטי בצד שמאל לכיוון נסיעת הנאשם. הוא לא הבחין כיצד התרחשה התאונה אלא לאחר התרחשותה רץ לכיוון הזירה. עד זה נחקר על ידי הבוחן המשטרתי ביום 04.02.13 (ת/23);

מר חבה יחזקאל, עד זה היה יחד עם מר ישראל מאיר בדרכם לרחוב רקנטי, ולא הבחין כיצד התרחשה התאונה. העד נחקר על ידי הבוחן המשטרתי ביום 04.02.13 (ת/24).

6. **מטעם הנאשם** העיד הנאשם בעצמו וכן מומחה מטעמו **מר משה בן עזרי** אשר ערך חוות דעת מומחה מיום 19.01.16 (נ/3) (להלן: "**מומחה מטעם ההגנה**"). הוגשו המסמכים הבאים: הנחיות בדבר חקירת תאונת דרכים (נ/1), עריכת ניסוי שדה ראיה בחקירת תאונות דרכים, אגף התנועה הארצי מדור תאונת דרכים שנערך על ידי רפ"ק רומן ברונשטיין קצין בוחנים ארצי מיום 09.09.08 (נ/2).

גדר המחלוקת

7. המחלוקת העיקרית בתיק זה נעוצה בשתי שאלות:

א. האם התאונה נמנעת, כגרסת התביעה, או בלתי נמנעת, כגרסת ההגנה.

ב. האם התרשלול הולך הרגל באופן חצייתו את הכביש שלא במעבר החציה יש בה בכדי לנתק את הקשר הסיבתי שבין התנהגות הנאשם לאירוע התאונה.

8. למתן תשובה לשתי שאלות אלה נדון להלן תחילה במספר שאלות משנה הקשורות בנסיבות אירוע התאונה.

דין והכרעה

האם מדובר בתאונה בלתי נמנעת

9. אין מחלוקת כי הולך הרגל חצה את הכביש שלא במעבר חציה בשעת חשכה. על מנת ליתן תשובה לשאלה האם עסקינן בתאונה בלתי נמנעת יש לקבוע מה היה שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם, מה הייתה מהירות נסיעתו ומה הייתה מהירות ואופן החציה של הולך הרגל.

מקום ההתרחשות התאונה ותוואי הכביש

10. אין מחלוקת כי מדובר בכביש עירוני שמהירות הנסיעה המותרת בו 70 קמ"ש בהתאם לתמרור המוצב במקום.

11. מדובר בכביש דו סטרי המופרד במרכזו על ידי תנועה בנוי ועליו צמחיה, ובכיוון נסיעת הנאשם שלושה נתיבים לנסיעה ישר ונתיב אחד לפני שמאלה.

12. אין מחלוקת כי הנאשם נסע בנתיב הימני מבין 3 נתיבים לנסיעה ישר.

13. על פי עדותו של הנאשם מדובר במקום בו הוא נוסע באופן תדיר והוא מוכר לו היטב.

14. הבוחן המשטרתי ביצע 2 ניסויי שדה ראיה הראשון, ביום 23.12.12 והשני, ביום 03.01.12.

בניסוי הראשון מסקנתו הייתה: **"ששדה הראייה של נהג הרכב הוא 100 מטרים"** אולם, **"ממרחק זה קשה לנהג הרכב להבחין בהולך הרגל שעומד על אי התנועה משמאל לדרך, ממרחק קצר יותר של 50 מ' נהג הרכב יכול לראות הולך רגל שעומד על אי התנועה משמאל לדרך"** (ת/3).

בניסוי השני קבע המומחה כי **"שדה הראיה של נהג הרכב כ- 100 מ' עד למקום החצייה של הולך הרגל"** (ת/13).

המומחה מטעם ההגנה ציין בחוות דעתו כי ממסקנות הבוחן המשטרתי עולה לכאורה כי ניתן היה לראות את הולך הרגל רק כאשר הוא ירד מאי התנועה והתחיל לחצות את הכביש.

כאשר התבקש המומחה מטעם ההגנה בחקירתו הנגדית להתייחס לניסוי שדה הראיה שערך הבוחן המשטרתי הוא ציין כי הנתונים של הבוחן המשטרתי מקובלים עליו אולם הוא לא מסכים איתם. המומחה מטעם ההגנה הסביר כי מדובר בשחזור שאינו לוקח בחשבון את אלמנט ההפתעה. לטענתו, הבוחן ביצע את השחזור כאשר הוא צופה שהולך הרגל יקפוץ לכביש דבר שאינו משקף את המצב בעת התאונה לפיו הנאשם לא יכול היה לצפות את התנהגותו של הולך הרגל (עמ' 29, ש' 18 - 23). מומחה ההגנה ציין כי אמנם דברים אלה לא קיבלו ביטוי בחוות דעתו אך לטענתו, הדברים נכונים ויש לקחת אותם בחשבון (עמ' 29, ש' 24 - 26).

15. בהקשר זה אציין כי ביצוע השחזור והניסויים נערכו בהתאם לתחום מומחיותו של בוחן התנועה, ואיני מוצא כל פגם בהתנהלותו. יתרה מזאת העובדה שהמומחה מטעם ההגנה ציין כי הוא מקבל מסקנת הבוחן בנקודה זו מובילה למסקנה כי שדה הראיה של הנאשם היה 100 מ' למקום החציה של הולך הרגל, ואני מקבל נתון זה כעובדה.

תנאי הדרך ומזג האוויר

16. התאונה ארעה בזמן החשכה בשעה 00:45. אין מחלוקת כי קיימת תאורת רחוב על אי התנועה ממנו ירד הולך הרגל. על פי הראיות שהובאו בפניי בזמן התאונה החל רק טפטוף גשם.

17. בחקירתו במשטרה מסר הנאשם כי היה טפטוף קל שלא הצריך הפעלת מגבים. לדבריו **"היו רוחות חזקות והיה נראה כמו אבק ולכלוך באוויר, התחיל טפטוף קל לרדת לא כמו הגשם החזק שתפס אותנו אחר כך, הכביש עדיין לא הספיק להירטב, לא הפעלתי מגבים כי לא היה צורך עדיין לכך"** (ת/2, ש' 40 - 42).

אולם, בחקירתו בבית המשפט אישר כי היה טפטוף (עמ' 23, ש' 20-21) וכאשר התבקש להסביר מסר כי התחיל לרדת גשם (עמ' 23, ש' 22 - 25; 28 - 29) וכשביקש לאשר אמירתו במשטרה שטפטוף זה לא הצריך הפעלת מגבים, הוא התחמק ממתן תשובה עניינית (עמ' 23, ש' 30 - 31).

לאמור, הנאשם שינה גרסתו הראשונה שניתנה במשטרה לפיה התאונה התרחשה ממש כאשר התחיל טפטוף קל ובשלב שעדיין לא היה צורך בהפעלת המגבים.

גם העד יוסף שפר מסר בהודעתו שנגבתה במקום התאונה כי "בזמן התאונה ירדו טיפות קלות" (ת/22, ש' 12) וכך גם העיד בבית המשפט העד ישראל מאיר אלחדד כי "היה טפטוף" (עמ' 13, ש' 1).

כלומר, ניתן לקבוע שבעת התאונה עדיין לא ירד גשם אך היה ממש תחילתו של טפטוף קל שלא הפריע לנאשם בשדה הראיה שלו.

מהירות נסיעת הנאשם, זמן תגובתו ומקדם החיכוך

18. משילוב מהירות הנאשם, זמן התגובה שלו ומקדם החיכוך ניתן ללמוד מהו מרחק העצירה של הנאשם בעת שהחל לפעול. יוער כי "מרחק העצירה" הוא מושג הקשור לבלימת חירום והוא מורכב ממרחק התגובה ומרחק הבלימה.

19. על מנת לאמוד את מרחק העצירה יש לדעת באיזה מהירות נסע הנאשם ומה היה זמן התגובה שלו. נדון להלן בכל הנתונים כפי שעלו במהלך שמיעת הראיות.

מהירות נסיעת הנאשם

20. אין מחלוקת כי הנאשם לא נסע במהירות העולה על המהירות המותרת במקום שהינה 70 קמ"ש. יחד עם זאת יש לדעת מה הייתה מהירות הנסיעה שלו כדי לבחון האם הוא יכול למנוע את התאונה.

21. בהודעתו הראשונה (ת/2) מסר הנאשם כי נסע במהירות של 60 קמ"ש לערך.

בעדותו בבית המשפט מסר כי הוא לא מסתכל על המחוגים במהלך הנסיעה אולם הוא לא נסע במהירות שפחותה מ- 60 קמ"ש "לא נסעתי במהירות מופרזת ולא פחות מ- 60 קמ"ש. אני לא מסתכל על השעון, אלא על הכביש" (עמ' 22, ש' 24-27). בהמשך חקירתו ציין כי מהירות נסיעתו הייתה "בין 60 ל- 65 קמ"ש" (עמ' 25, ש' 18).

הנני מקבל את גרסת הנאשם שמסר בבית המשפט התואמת את עדותו במשטרה כי מהירות נסיעתו הייתה לערך 60 קמ"ש.

נתון זה נלקח בחשבון על ידי הבוחן המשטרתי כאשר הוא ביצע את השחזור ולפיכך מסקנתו הייתה כי מהירות נסיעתו של הנאשם הייתה 16.6 מטרים בשנייה, קרי 60 קמ"ש.

המומחה מטעם ההגנה ציין כי הערכת המהירות הייתה על פי אומדן לא מדויק שהנאשם מסר וכי היה צריך לבדוק קצוות של מהירות 55 קמ"ש או 65 קמ"ש כדי לבחון אם מדובר בתאונה נמנעת באותם ערכים.

אכן הערכת המהירות היא דבר חשוב בתיקים מסוג זה והשיטות לקביעתם הינה מגוונת, אך בהעדר סימני בלימה כבענייננו נהוג לקחת נתון זה בהתאם לדברי הנהג והצבעתו. על כן, לא ניתן לקבל את טענת מומחה ההגנה שהיה צורך בבדיקת מהירויות אחרות של הנאשם.

זמן תגובה

22. הבוחן המשטרתי קבע לטובת הנאשם כי זמן התגובה בתאונה הינו זמן מורכב מכיוון שנהג הרכב לא צופה את הסכנה ולא מצפה שהולך רגל יחצה את הכביש לפני מעבר החציה וכן מדובר בשעת חשיכה, לכן על פי החומר הקיים זמן התגובה המורכב הוא: 1.60 שניות.

23. מומחה ההגנה הסכים כי זהו זמן התגובה שראוי היה לקבוע במקרה זה (עמ' 33, ש' 23-24).
בנסיבות אלה, אני מקבל את מסקנת הבוחן המשטרתי כי זמן התגובה שניתן ליחס לנאשם הוא זמן תגובה מורכב קרי; 1.60 שניות.

מקדם חיכוך

24. הבוחן המשטרתי קבע מקדם חיכוך של 0.7. בנקודה זו סבר מומחה ההגנה שהבוחן המשטרתי טעה. המומחה מטעם ההגנה מבקר בחוות דעתו את תוצאות הניסוי שערך הבוחן המשטרתי וכך שמקדם החיכוך נקבע על 0.7 על דרך האומדנה ללא בדיקה במכשיר הוריקום. לטענת המומחה, בזמן התאונה טפסף גשם קל ולכן סביר שהכביש היה חלק יותר עד כדי מקדם חיכוך 0.6 ו/או 0.65 לכל הפחות, עובדה אשר הייתה מאריכה את מרחק הבלימה במהירות של 60 קמ"ש בעוד 4 מטר, כלומר מרחק הבלימה יהיה 24 מטר ולא 21 מטר כפי שקבע הבוחן.

25. הבוחן המשטרתי אישר בעדותו בבית המשפט כי יתכן והיה צורך לבצע חישוב לפי מקדם חיכוך של 0.6. ואישר כי במקרה של "**מקדם חיכוך 0.6 מרחק העצירה יהיה הרבה יותר ארוך**" (עמ' 5, ש' 28-30).

26. המומחה מטעם ההגנה ציין בעדותו בבית המשפט כי מקדם חיכוך של 0.6 מקובל עליו (עמ' 30, ש' 26-28). אולם מאחר והכביש בשיפוע עליה אז מקדם החיכוך יהיה 0.65 (עמ' 30, ש' 29).

27. בנסיבות אלה אני סבור כי יש לקבל בנקודה זו את קביעת מומחה ההגנה לפיה מקדם החיכוך הוא 0.65.

מהירות חציית הולך הרגל

28. הבוחן המשטרתי ציין בדוח הבוחן כי נהג הרכב לא יודע את אופן החצייה. על פי הנזקים ברכב ניתן לקבוע שהולך הרגל חצה את הכביש בריצה. לדבריו, מדובר בהולך רגל בן 15 שנים, מהירות החצייה בריצה נעה בין ערך נמוך של 2.5 מטר לשנייה לבין הערך הגבוה של 3.4 מטר לשנייה. מהירות החצייה שניתן לייחס להולך הרגל תהייה מהירות של 3.4 מטרים בשנייה, כלומר הערך הגבוה לטובת הנאשם.

29. מומחה ההגנה לא חלק על כך ואישר כי זה נתון נכון (עמ' 32, ש' 24-30).

30. בנסיבות אלה, אני מקבל את מסקנת הבוחן המשטרתי כי מהירות חציית הולך הרגל הינה 3.4 מטרים בשנייה.

מיקום הפגיעה בהולך הרגל - מרחק החציה- ומרחק העצירה

31. הבוחן המשטרתי ערך ניסוי שחזור התאונה וקבע את הממצאים הבאים:

· זמן השהיה של הולך הרגל בכביש 3.08 שניות (3.4 מ"ש / 10.5 מ').

· מיקום הרכב לאחור כאשר הולך הרגל ירד מהמדרכה לכביש 51.26 מ' (3.08 שניות כפול 16.6 מטר לשנייה).

· מרחק העצירה במהירות של 60 קמ"ש 47.6 מ' (מרחק עצירה) = 26.6 מ' (תגובה) + 21 מ' (בלימה).

אם הנאשם היה מגיב ובולם את הרכב מיד כשהולך הרגל ירד מהמדרכה לכביש הוא היה נעצר במרחק של 3.66 מ' לפני מקום הפגיעה בהולך הרגל ובכך היה מונע את התאונה.

הבוחן המשטרתי ביצע חישוב כך:

[מיקום הרכב לאחור כשהולך הרגל ירד מהמדרכה לכביש] פחות [מרחק עצירה במהירות של 60 קמ"ש]

כלומר: 51.26 מטר - 47.6 מטר = 3.66 מטר

32. המומחה מטעם ההגנה טען בחוות דעתו כי בוחן המשטרה יכל לקבוע בהערכה, היכן נפגע הולך הרגל לרוחב הכביש עד כדי 10.5 מטר של חצייה, אך לא היה ניתן לקבוע היכן נפגע הולך הרגל לאורך הכביש. משכך יש קושי בשחזור התאונה על פי ממצאים פורנזיים ו/או ממצאים אובייקטיביים.

33. עוד ציין המומחה מטעם ההגנה כי הולך הרגל חצה בריצה משמאל לימין כפי שעולה מהנזקים בכלי הרכב, בקצב חצייה של 3.4 מ"ש. על פי הנוהל, מאחר ולא היה ידוע היכן הולך הרגל נפגע לאורך הכביש, היה על הבוחן לשחזר את התאונה לפי זמן החצייה אל מול זמן עצירת הרכב ולא שחזור לפי מרחקי דרך, וזאת מחוסר ממצאים אובייקטיביים. לטענתו, כל תזוזה של הולך הרגל קדימה או אחורה לאורך הכביש משנה את גבול האשמה או חוסר אשמה.

34. המומחה מטעם ההגנה ציין כי ערך שחזור (סעיף 8 (ד) ו-10 (ז) ל-3/נ), שבו ניתן לראות שהתאונה בלתי נמנעת בכל מהירות של 60 קמ"ש ומעלה עם מקדם חיכוך 0.6 ואף 0.65 בחישוב לפי זמנים, גם עם מקדם חיכוך 0.7 כפי שעשה הבוחן המשטרתי. בכל המצבים האלה זמן העצירה של הרכב הוא מעל 4 שניות כשזמן החצייה של הולך הרגל הוא 3.08 שניות. כלומר הנאשם לא היה יכול למנוע את התאונה בכל מצב גם אם היה מבחין בהולך הרגל יורד מאי התנועה.

35. המומחה מטעם ההגנה מצייין כי מדובר באיחור של פחות מחצי שנייה אם בכלל. לשיטתו קיים ספק לטובת הנאשם ויש לזכותו מהאשמה המיוחסת לו לקרות התאונה.

בחוות דעתו הפנה המומחה מטעם ההגנה לדברי בית המשפט בע"פ 437/67 **משה דיילס נ' מדינת ישראל** (פורסם בבנו, 31.03.68) -

"כשהכרעה בין אשם וחף מפשע תלויה בהבדל בחשבון של שניה או מחצית השניה, ולא היו מימצאים

עובדתיים בטוחים השוללים כל אפשרות סבירה של טעות מינימלית כזאת בחישוב הזמן והמרחק, נראה לנו שהמערער היה זכאי להנות מן הספק".

עוד הפנה המומחה לת"ד (רמ') 45147/08 **מדינת ישראל נ' אפרים חנוכיב** (פורסם בנבו, 28.03.10).

מהפסיקה האמורה עולה כי כאשר מדובר בהכרעה התלויה בשברי שניות מן הראוי כי הנאשם ייחנה מהספק.

36. **אכן הייתי מקבל טענת מומחה ההגנה לעניין איחורי שניה או חלקי שניה אולם, במקרה דנן, לא מצאתי מקום לקבל טענה זו שכן הנאשם כלל לא הבחין בהולך הרגל וזאת מקום בו היה עליו להבחין בו. הולך הרגל חצה שלושה נתיבים עד לפגיעתו מבלי שהנאשם ישים לב אליו.**

הנאשם מסר בחקירתו במשטרה כי הוא ראה את הולך הרגל לראשונה רק לאחר התאונה כאשר יצא מרכבו (ת/2, ש' 16-17), וכך אמר: **"התקרבותי בנסיעה לצומת וראיתי שהאור ברמזור בכיוון נסיעתי דולק אור ירוק והמשכתי בנסיעה כרגיל ולפני שהגעתי לצומת פתאום שמעתי "בום"...."** (ת/2, ש' 5-6). עוד מסר הנאשם כי לאחר התאונה כשיצא מהרכב, הולך הרגל היה מוטל על הכביש **"לפני מעבר החצייה הראשון כ- 2-3 מטרים"** (ת/2, ש' 46).

כאשר נשאל מדוע לא הבחין בהולך הרגל, השיב: **"הוא היה לבוש כולו בגדים שחורים" (ת/2, ש' 18-19); "אני חושב בראש שלי שזה רק בגלל שהוא לבש שחור"** (ת/2, ש' 22-23).

בחקירתו בבית המשפט מסר הנאשם כי הוא כלל לא ציפה שמישהו יעבור מצדו השמאלי של הכביש והוא כלל לא הסתכל לכיוון הנתיב השמאלי **"אני הסתכלתי על הנתיב הימני ולא השמאלי"** (עמ' 24, ש' 20-22). בהמשך חקירתו כאשר נשאל בשנית מדוע לא הבחין בהולך הרגל טרם הפגיעה בו, השיב: **"אני לא מסתכל על צד שמאל"** (עמ' 25, ש' 23-24).

הנאשם לא ציין כל הפרעה בשדה הראייה, ואף ציין כי לא היו רכבים נוספים שנסעו לפניו (עמ' 23, ש' 5-6). תמונה בעיני טענת הנאשם לפיה משנסע בנתיב הימני הוא לא שם ליבו למתרחש בנתיב השמאלי. אכן מדובר בשעת לילה וכי מדובר בשטח שאינו בנוי ובסמוך לאתר בניה אולם, מדובר באזור הסמוך לכניסה לשכונת מגורים ואף קיימות באזור תחנות אוטובוס. משכך, היה עליו לשים לב למתרחש בדרך וכמובן גם למתרחש בנתיב השמאלי. איני מקבל טענת הסניגור כי הנאשם לא צפה ולא היה נדרש ממנו לצפות חצייה של הולך הרגל במקום התאונה.

תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה קובעת כי :

"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".

כלומר, חובת הזהירות חולשת על כל הדרך או כל הסמוך לה ולא רק לנתיב הנסיעה.

יתרה מזאת, התאונה ארעה מספר מטרים לפני מעבר חציה. היעלה על הדעת כי נהג המתקרב לעבר צומת

מרומזר ומעבר חציה, גם אם מדובר בשעת לילה מאוחרת, לא ישים ליבו למתרחש בדרך. הנאשם מסר בחקירתו במשטרה כי נסע "**בנתיב הימני לפני מעבר החצייה**" (ת/2, 43-44). ואף בחקירתו בבית המשפט אישר כי התקרב לצומת מרומזר (עמ' 23, ש' 10-11).

37. הלכה פסוקה היא כי נהג שלא שם ליבו לדרך, ובכלל זה אי שימת לב לחציית הולך הרגל, מקום בו על פי תנאי הדרך ושדה הראייה - יכול היה להבחין בחצייה, נחשב למי שנהג בקלות ראש ולמצער בחוסר זהירות.

38. אציין כי אמנם הולך הרגל היה רשולן. הוא חצה בריצה שלא במעבר חצייה. אולם, גם אם הייתה מצדו של הולך הרגל רשלנות כלשהי, שהתבטאה בכך שחצה בריצה ובפתאומיות, אין בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשם לבין התאונה.

39. בנסיבות אלה, בשים לב לכך שחלק מהחיושבים מבוססים על הערכות בלבד, המרחקים והזמנים קצרים, העובדה שהולך הרגל לא חצה במעבר חציה וכן העובדה שאופן החציה היה בריצה, סבור אני שיש לאפשר לנאשם ליהנות מהספק ולזכותו מעבירה של נהיגה בקלות ראש. אולם, אני סבור כי מעשיו של הנאשם עולים כדי נהיגה בחוסר זהירות, לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה ולכן אני מרשיע אותו בעבירה זאת לאחר שמצאתי כי ניתנה לו האפשרות להתגונן.

40. טרם סיום אציין כי התלבטות קשה עמדה בפניי בית המשפט אם לזכות הנאשם זיכוי מוחלט מאחריות לתאונה וזאת בשים לב לעובדה שמדובר באיחור של שנייה או שברי שנייה וכן בשים לב לעובדה שהבוחן המשטרתי ציין בחוות דעתו כי מדובר במרחק קצר מאוד וגבולי לנתונים של תיק החקירה. אולם החלטתי בסופו של דבר כאמור להרשיע את הנאשם בעבירה פחותה בחומרתה וזאת נוכח העובדה שהנאשם היה אמור לשים לב לתנאי הדרך ולהבחין בהולך הרגל ומשלא עשה כן הוא נהג בחוסר זהירות וגרם לתאונה.

41. **כללו של דבר**, אני מזכה את הנאשם מעבירה של אי מתן זכות קדימה להולכי רגל החוצים במעבר חציה, מזכה את הנאשם מעבירה של נהיגה בקלות ראש, ומרשיעו בעבירות הבאת: נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש.

ניתנה היום, א' כסלו תשע"ח, 19 נובמבר 2017, במעמד הצדדים